

Hodnocení vedoucího magisterské diplomové práce – teoretická část

Jméno a příjmení studenta	BcA. Blanka Adlerová	
Studijní program	Teorie a praxe audiovizuální tvorby	
Obor/ateliér	Animovaná tvorba	
Forma studia	Prezenční	Akad. rok 19/20
Název práce	Skvělý krasavec aneb Žít nudný, nespokojený a lhostejný život bez cíle a bez naděje– Dokumentace přípravy, realizace magisterské diplomové práce a rešerše	
Oponent práce	MgA. Martin Kukul	

Obsáhlá i obsažná diplomová práce Blanky Adlerové splnila vysoká očekávání, která jsem do ní vkládal a jako čtenář očekával. Její autorka je zběhlá v práci se slovy, má cit pro jejich rytmus i zvukomalebnost. Text je možná šitý leckde horkou jehlou, ale díky tomu není překombinovaný a čte se lehce. Uveďme si příklad, té lehkosti a přirozenosti. Jak plynule přechází mezi tématy a nakonec bryskně zakončuje. Zde autorka promlouvá o tom co je její dílo vlastně zač:

“Robert Flaherty, slavný filmový tvůrce, jenž se narodil ve stejný den jako já, ovšem o mnoho let dříve, a později na rozdíl ode mne zemřel, tudíž jsou jeho názory čas od času zastaralé, prohlásil: „Nikdo nemůže, aniž by se nedopustil škod, natáčet a promítat cokoli se mu zachce, a kdyby to udělal, vznikl by souhrn fragmentů bez souvislostí a významu a pak by ovšem nešlo o film, nýbrž o jakýsi sled záběrů.“ Tento jeho popis se mi nepodařilo naplnit zcela, jelikož souhrn mnou vytvořených fragmentů jistě souvislosti má. Flaherty nicméně celkem zdařile vystihuje koncept Skvělého krasavce. A to nejen faktem, že se vůbec neznepokojuji tím, zda jde ve výsledku o film či „jakýsi sled záběrů“. Především se zde vzdávám klasického vyprávění se zápletkou a koncem a nahrazuji ho chaotickým výběrem a následným skládáním zkreslených vzpomínek, střípků a náhodných jevů na základě asociací a náhlých pohnutí myslí. Původně jsem ani neplánovala film jakkoli uzavřít, ve výsledku se však k mému překvapení něco jako konec objevilo. Konce obecně považuji za diskutabilní téma, neboť vzbuzují v divákovi mylný dojem, že se život skládá z nějakých úseků, které je možné ve správné chvíli, kdy do sebe všechno zapadá, zapečetit, zamnout si rukama a říct si: „Tak a je to, to bychom měli, teď už bude všechno jenom tak a tak.“ Přitom jde většinou pouze o zveličení nějakého banálního momentu, doplněného o tklivou hudbu vyvolávající emoce. Ve skutečnosti do sebe nikdy nic pořádně nezapadá a všechno pokračuje až za hrob. V zásadě ovšem necítím potřebu, aby se ve filmu něco výrazného dělo; utvářím jakési fragmentární pásmo, kde postavy a situace prostě jsou, je tedy možné ho utnout prakticky kdekoli (což případnému divákovi doporučuji). Napětí se zříkám zcela a dějové zvraty nahrazuji zvrátky.“

Tolik tedy autorka k dramaturgii svého díla. Jak již ale naznačuje, sestavuje film pomocí hnutí myslí, skládá jej jako řeč a i ta, byť vyjevovaná do jisté míry nekontrolovaně, má strukturu, tedy hlavu a patu. Její snímek je tudíž obojím obdařen, více dle mého skromného názoru není ani třeba.

Celá diplomová práce je logicky strukturovaná, zahuštěná postřehy z mnoha oborů, a ochucená vychutnaným hravým a vytříbeným jazykem. Odhaluje jak komplexitu autorčina uvažování, tak bezprostřednost její mysli a ukazuje tak Blanku Adlerovou takovou, jaká je. Domnívám se, že naštěstí ani jiná než svá být nedovede. Přetvářka je jí cizí, zdá se býti ryzí! Chvála Bohu!

Náhodnému kolemjdoucímu by se mohlo zdát, že teoretická práce Blanky Adlerové snad není dostatečně rigorózní! To by však bylo způsobeno jen mým výběrem ukázek, který jsem nakonec v marné snaze vyhovět doporučené délce posudku, očesal na kost pouhé jediné. Jen se podívejte, drahý náhodný pozorovateli, vždyť na konci můžete nalistovat více než sedm stran popsaných seznamem použité literatury!

Takže si spokojeně mnu rukama, jako vedoucí teoretické práce i jako delikátně nasycený čtenář. Tak a je to, to bychom měli...

Návrh klasifikace: A-výborne

V Bratislave 25.8.2020

.....
podpis vedoucího práce